

GÖLGEDEKİLER

Nureddin Yıldız Hocamızın 16.04.2014 tarihli (18.) Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin. Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmain.

Değerli Kardeşlerim,

Dünyanın sonu olan ahiret hayatı hakkında Allah'ın ve Peygamber'inin bildirdiği dışında hiçbir şey bilmiyoruz, tamamen meçhul. Sadece bize bildirilen, ipuçları denecek kadar az bir bilgi sahibi olduğumuz bir diyara gideceğiz. Dünyanın sonu ve asıl hayatın başı olan, ahiret âlemi Allah'ın bizim önümüze koyduğu gerçek hayatımızdır. Biz bu dünyada yaşıyoruz diye biliyoruz ama sonu ölüm olan, esasen geçici bir hayat yaşıyoruz. Asıl önümüze çıkacak olan ebedi yani sonu olmayan, bir gün bitmeyecek olan bir hayata gidiyoruz.

Bugün hayat dediğimiz şey, bizim yaşamak diye adlandırdığımız şey, malımız, varlığımız, kimliğimiz dediğimiz şey sonunda ölmek, yok olmak denen bir imtihanın bulunduğu şeydir. Bir gün bütün insanlar daha önce konmuş oldukları mezarlarından diriltildiklerinde hiçbir zaman ölmeyecekleri bir hayata geçmiş olacaklar. Bu nedenle bizim yaşamak dediğimiz şey önümüzdedir. Şu yaşamak dediğimiz, şimdiki hayat ise sadece sonra nasıl yaşayacağımızın belli olduğu imtihandır. Şimdi imtihan oluyoruz, öldükten ve dirildikten sonra ise yaşayacağız. O zamanki yaşamamız da ya sonsuz bir cennet hayatı ya da maazallah sonsuz bir cehennem hayatı olacak.

Bunun için değerli mü'min kardeşlerim, Rabb'imiz şu bizim uçsuz bucaksız, müthiş güzel dediğimiz dünya hayatını hiç, birazcık diye ifade eden ayetleri Kur'an'ına koymuştur. İnsanoğlunun önündeki geçici, basit şeyleri ebedi zannetmesi maazallah bir imtihan kaybetmektir. Asıl olanı bırakıp geçici olana aldanmaktır. Bu sebeple mü'min olmak; camide namaz kılmaktan çok öldükten sonra dirilme endişesi taşımaktır. Tekrar ediyorum: mü'min olmak; camide namaz kılmaktan çok, öldükten sonra dirilmek ve Allah'ın huzurunda hesaba çekilme endişesi taşımaktır. Çünkü namaz kılmak; camide veya evde seccadenin başında bilemedin on dakikalık, haydi olsun yirmi dakikalık bir süreçtir. Öldükten sonra dirilmek korkusu, endişesi ve umudu taşımak ve bu hissiyat ile yaşamak ise yirmi dört saat Allah ile beraber olmaktır.

Mü'min insan için camide on dakika Rabb'inin huzurunda sonra da bankamatiğin huzurunda olan adam denebilir mi? Mü'min camide bir kimlik, bankada başka bir kimlik, evde başka bir kimlik, iş yerinde başka bir kimlik sahibi olabilir mi? Eğer namaz ahirette Allah'ın huzurunda durma heyecanının bir parçası olan ibadetin adı ise o namaz muhteşemdir. Bu nedenle çocukluktan itibaren bize imanın şartları var diye altı şey öğrettiler, Müslüman olmanın şartları diye de beş şey öğrettiler. Bu sebeple camide Resûlullah ile sallallahu aleyhi ve sellem gelip namaz kılan ama yüreklerinde ahirette dirilmek açısından oturmuşluk olmayanları Kur'an-ı Kerim Hucûrat Suresi'nde hitap ederken: “ Siz iman etmediniz. Müslüman'ız deyin” diyor. Siz iman etmediniz: قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ

“Siz iman ettik demeyin”. Öyle değil, “Müslüman olduk” deyin. Çünkü Müslüman görüntüsü veriyorsunuz, henüz yüreğinizde iman düzeyinde bir heyecan yok. İmanın bir sonucu olarak namaz bulunur. Namaz her zaman dirilmek, Allah'ın huzurunda hesap şuuru ile yaşamak heyecanı veremiyor demek ki. Eğilip kalkmanın adı da namaz olabilir. Zaten evde bunaldığı için “bari camiye gideyim” diyen Müslüman da olabilir. Ama parayı sayarken kul hakkı ile karşılaştığında, yolda yürürken, çocuğunu severken, nefes aldığı her yerde şimdi bitecek bu nefes ve bir gün tekrar diriltilip nefes aldırılmaya başlandığında, Allah'ın önünde duracak şuuru ile yaşamak imandır.

Elbette aziz kardeşlerim, hâşâ namazı basit görme cüreti gösteremeyiz. Ama kıldığımız namazlara rağmen neden zulmedebiliyoruz, neden yalan konuşabiliyoruz, neden kul hakkı yiyebiliyoruz bunu incelemeye çalışıyoruz. Ömer bin Hattab radiyallahu anh iyice sinirlendirildiği zamanda -bildiğimiz, şu celaleti ile bildiğimiz Ömer sinirlenmiş de hani elinin tersi ile karşısındakini

ezeceği bir zamanda- demiş ki: "Şu ahrette dirilmek olmasaydı Ömer kim gösterirdim size" demiş. İman bu işte! Sinirlendiğin zaman devreye giriyor. Paraya en çok ihtiyaç hissettiğin zaman hatırladığın Allah, imanının Allah'ıdır. Haklı haksız, yerli yersiz, önemli önemsiz ayırmadan önce Allah ve Allah'ın önünde dirilmek, hesap vermek, mahşer yerinde beklemek, öncelikli olarak akla geliyorsa hakkını aramaktan önce Allah'ın önünde haklı olmak diye bir mefhum dikkat çekiyorsa iman budur! Böyle bir imana Allah bizi davet etmiştir.

Namaz günde beş defa kibleye dönmeyi hatırlatır, hatırlatmalıdır, güzel olan odur. Ama iman aldığın her nefesi Allah'ın huzurunda aldığın verdiği bir nefes olarak hissettirdiği zaman, şu iman dediğimiz nimet gerçekleşmiş olur.

Aziz Kardeşlerim,

Ahirete iman ne olması gerektiğini konuşuyoruz. Ahirete iman bize ölmüş dedemizi hatırlatıyorsa Hristiyan'a da bunu hatırlatıyor zaten. Sadece ölümü hatırlamak, herkes için, mü'min olsun olmasın herkes için beklenir bir sonuçtur. "Ölmeyeceğim" diyen yok ki zaten. Dedesi, dedesinin dedesi ölmeyen yok ki bu dünyada. Mezarlıkları gömebileceğimiz bir mezarlık henüz kurulmadı. Her şehirde, her köyde mezarlık var. Ölümü zaten inkâr eden yoktur. Ama dirilip hesap yerine götürülmek, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in Ümmet'inin ayrıcalıklı düşüncesidir. Harcarken maaşının yetip yetmeyeceğini düşünmek; Avrupalı, Afrikalı, batılı, doğulu herkesin becerebileceği bir şeydir. Ayağına göre yorganını uzatmak yeteri kadar akli olan herkesin yapacağı iştir. Yorgana göre de ayak uzatmak herkesin işidir. Ama harcadığının hesabını soracak olan Allah'ı hatırlayıp harcamak, mü'min işidir. Hepimiz imanımızın böyle bir hassasiyet taşıyan iman olması için mücadele etmek zorundayız. Hiç ölmeyecek gibi bu dünya için çalışmak, her an ölecekmiş gibi ahiret şuuru ile yaşamak diyebiliriz bu iman için.

Aziz Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz öldükten sonraki hayata ait bize bazı bilgiler aktarmıştır. Şüphesiz bu bilgiler, bütün olacak şeylerin tamamı değil. Ama ana hatlarıyla öldükten sonrasına ait malumatı bize öğreterek gitmiştir. Bu bize aktardığı bilgilerden bir tanesi de bütün insanların dirileceği ve mahşer isimli bir yerde toplanacaklarına dair bilgidir. Uykularımızı kaçırmaması gereken, hayattan lezzet almamızı engelleyecek çapta çok önemli bir uyarıda bulunmuştur. Kısaca; Efendimiz aleyhissalatu vesselam İsrâfil aleyhisselamın ikinci sura üfürmesi ile beraber Âdem aleyhisselamdan itibaren Allah'ın insan olarak yarattığı bütün mahlûkatının mezarlarından ya da bulundukları yerden muhakkak diriltileceklerini ve mahşer meydanı isimli bir yerde toplanacaklarını haber veriyor.

Değerli Kardeşlerim,

Allah'a inanmak, Peygamber'ine inanmak, meleklerine inanmak yani mü'min olmak için inanılması gereken ne varsa o inanılacak işlerden bir tanesi de öldükten sonra dirilmek ve bu toplanmaktır. Bir insan öldükten sonra bu toplanmaya, öldükten sonra dirilmeye inanmasa Kur'an-ı Kerim'den onlarca ayeti inkâr etmiş olur. "Allah" dediğimiz gibi, "Resûlullah" dediğimiz gibi "öldükten sonra dirileceğiz" de demek zorundayız. Bu sahneye ait, bu öldükten sonra dirilmeye ait günün olaylarından bir tanesini Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Sahih-i Müslim'deki bir hadis-i şerifte şu şekilde haber veriyor:

Buyuruyor ki: "Sur üfürüldükten sonra yani bütün insanlar mezarlarında ya da nerede bulunuyorlarsa oradan on bin senelik, yirmi bin senelik veya otuz bin senelik ölmüş cesetler tek tek mezarlarından dirilirler. Anadan doğma çıplak vaziyette ve ilk yaratıldıkları şekilde o ameliyat geçirmiş, protez takılmış filan onlar olmadan ilk yaratıldıkları şekilde herkes çıplak bir vaziyette dirilitir. Mezarından kalkar. Mahşer meydanı denen yerde toplanılır, toplanır Allah bütün kullarını. Ve Güneş, bu tanıdığımız, bildiğimiz, yaz aylarında bizi kavuran Güneş, bu meydana mahşer meydanına bir mil mesafe kadar yaklaştırılır." Demek ki mahşer meydanı ile Güneş arasında bir mil mesafe bulunacak. Şimdi kaç milyon kilometredir bunu bilmiyoruz. Şu andaki Güneş'in, asıl güneş enerjisinin bize yakınlığı milyonlarca kilometre. Ama Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "o gün Güneş bu harareti ile bir mil, işte şu kadar bin metre insanların başının üstünde durur" diyor.

Bu Güneş'le insanların yakınlığı, bize o günün çetin bir gün oluşunu sembolize ediyor. Efendimiz aleyhisselam sonra buyuruyor ki: "İnsanlar o gün, şu Güneş'in bir mil kadar başlarının üstlerine yaklaştırıldığı günde, dünyadaki amelleri kadar ter içinde kalırlar. Kimi ayak topuğuna kadar ter içinde kalır. -Biraz günahı olan birisi demek ki.- Kimi dizlerine kadar ter içinde kalır yani öyle ter akıtıyor ki dizine kadar göl olmuş o terler. Kimisi -çok günah sahibi insan- boğazına kadar ter içinde kalır. Akıttığı terler göl olmuş, o göl boğazına kadar gelmiş. Bu şekilde mahşer yerinde insanlar sadece Allah'ın takdir buyurduğu ve bildiği bir zaman kadar beklerler."

On sene, yirmi sene, yüz sene, bin sene yok! Çünkü Dünya Güneş'in etrafında dönüyor da ona biz şu kadar zamanda dönünce bir sene oldu diyoruz. İsrail aleyhisselamın ikinci suru üfürüp bu toplantı yapıldığı zaman Güneş'in etrafında dönen bir Dünya yok ki şu kadar gün dönünce bir yıl oldu diyesin. Yıl yok, gün yok, takvim yok, saat yok. Bütün insanlar güneşin başlarında bir mil kadar yaklaştığı o gün bekleyecekler. Beklemenin ne kadar şiddetli olduğunu tasvir etmek için denir ki: "İnsanlar cehennemin ne korkunç bir yer olduğunu bildikleri halde diyecekler ki: "burada beklemektense bizi cehenneme koy, razıyız" diyecekler".

Aziz Kardeşlerim,

İşte Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bu mahşer yeri dediğimiz ürkütücü sahnenin olduğu yerde bir olaydan bahsediyor. Buyuruyor ki: "Bu Güneş'in bir mil insanların seviyesine indirildiği ve herkesin kendisinden akan terin içerisinde boğulacak olduğu o yerde Allah, yedi grup insanı mahşer yerinin o sıkıntısından uzak tutup kendi Arş'ının gölgesinde gölgelendirecek. Dikkat ediniz! Mü'min ve kâfir, Hristiyan-Yahudi, dinsiz-dinli bütün insanlar mü'minler de dâhil herkes mahşer yerinde bekleyecek. Mü'minlerin içinden yedi grup insanı özellikle Allah Arş'ının gölgesinde gölgelendirecek." Yani bu mahşer yerinin büyük sıkıntısı, katlanılmaz meşakkatî mü'min kâfir ayrımı yapmıyor. Mü'minler de orada bekleyecekler. Mü'minlerin içinden yedi sınıf insanı Allah Teâlâ özellikle Arş'ın gölgesinde gölgelendirecek.

Aziz Kardeşlerim,

Hadis-i şerifi hayatımıza ve bundan sonra nasıl bir Müslüman olarak yaşamamız gerektiğine ışık tutacak şekilde anlayabilmek için tekrar tasvir etmeye çalışıyorum: Mahşer yeri, Güneş'in sıkıntısını hissettirdiği milyonlarca kilometre değil, bin iki bin metreden terlettiği bir yerdir. Dolayısıyla cehenneme henüz atılmadan cehennemleşmiş bir mahşer meydanı var demektir. Böyle bir yerde bin sene mi on bin sene mi olduğu belli olmayan büyük bir bekleyiş vardır, bir vahim tablo vardır. Mü'min olmak, Müslüman olmak, hacı olmak, hoca olmak, camide namaz kılmak değil. Bunlar mahşer yerinde beklemeye engel değil çünkü mahşer yeri, hesap yerinden önceki yerdir. Müslümanlar da kâfirler de hesap yerine gidebilmek için mahşer yerinde bekleyecekler zaten. Ama yedi grup insanı Allah bu sıkıntılı ortamdan alacak, bir ağacın altında –bir dere kenarında değil, Arş'ın gölgesinde gölgelendirecek. Peygamberlere ve peygamber gibi insanlara ancak takdim edilebilecek büyük bir lütuf ve ihsan Allah tarafından bu yedi grup insana sunulacak. Bu, ikramın ve lütfun büyüklüğünü gösteriyor.

Bu yedi büyük lütuf sahibi insan, bugün mü'minliğimizin, Müslüman hayatımızın yedi büyük hedefini gösteriyor. Bütün insanlar bu ülkenin vatandaşları olarak yaşıyorlar ama herkes çocuğunu filan daha müreffeh bir hayatı olsun diye koleje koymak istiyor. Koleji okuyanı okumayanı da, memur olanı da olmayanı da bu ülkede devletin teminatı altında. Ama herkes çocuğu memur olsun istiyor. Çünkü memurluk, garantinin içinde daha iyi bir garantidir, Lüksün içinde daha iyi bir lükstür.

Tıpkı bunun gibi mü'min olmak zaten cehennemden kurtulup cennet nimetine kavuşmak için yeterli bir standarttır. Ama Allah'ın mü'min kulları arasında bir de bu yedi özellikten birine sahip olabilmek, Arş'ın gölgesinde gölgelendirilecek büyük bir iyilik, lütuf, ihsan sahibi olabilmek bu Ümmeti Muhammed'in içinde iman nimeti ile nimetlendikten, mü'min olma şerefine erdikten sonra ailece, milletçe bütün coğrafya sahibi olarak neyin peşinde koşmamız gerektiğini de gösteriyor. Bu, çocuklarımızın filan okulda din öğrenmelerinden daha önemli bir hedeftir. Şu yedi grup insan kıyamet gününün mü'minler arasından bile seçilip sivriltilmiş yedi grubudur. Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz bu yedi grup insanı bize tarif ederken iki yönlü işaret yapmaktadır. Birincisi: "Bu yedi

kişiden biri olun muhakkak.” Diyor. İkincisi de: “Bu yedi kişiden biri olmaya engel olan şeyi yapmayın!” diyor. Mesela; bu yedi kişiden bir tanesi; halkını adaletle yöneten lider ol! Adaletli yönetici ol.

Adaletli yönetici olmak; mü'min olmanın da üstünde yani cennete girmeye aday olan mü'min olmanın da üstünde Allah'ın Arş'ının gölgesinde gölgelenecek adam olmak demektir. Eğer bir insan, bir mü'min adaleti ile insanlar arasında tanınmış ise Ömer bin Hattab gibi, Ömer bin Abdülaziz gibi adil, zulmetmez, kayırmaz, kollamaz diye biliniyorsa bu Allah'ın gölgesine çekilmiş insan demektir. Ama mü'min insan olduğu halde kayırıyor, kolluyor, adil davranamıyorsa yönetiminde, o da Arş'ın gölgesinden itilmiş adam demektir. Hesabı, kitabı görüldüğünde cennete girer ama cennete girinceye kadarki uzun mahşer bekleyişinde sıkıntılı bir hal yaşayacaktır. İşte çocuklarımıza göstereceğimiz eğitim ve yaşam hedefini belirlerken mü'min olmak, zaten ailece, zaten sülalece Allah'ın bize adeta doğmadan önce bahsettiği bir nimetti. İman nimetini biz adil insan, adaleti herkesçe tasdik edilmiş mü'min yönetici, baba yönettiği zaman Allah sana iki kişinin yöneticisi olmayı emretti, kader olarak biçtiyse orada adil kimliğiyle tanınman Arş'ın gölgesine aday olman demektir. Bunun aksi de önemli. Demek ki Arş, Allah'ın kıyamet günü makamını temsil edecek Arş'ın gölgesinden itilmiş olmak zaten cennet yolculuğu yokuşa sürülmüş adam olmak demektir, maazallah.

İkinci olarak da aziz kardeşlerim, Peygamber aleyhisselam Efendimiz o günkü o mahşer sıkıntısında Arş'ın gölgesine davet edileceklerden birini de gençliğinde ibadet ortamında yetişmiş kulları Allah'ın. İbadete gençken başlamış, kirlenmeden, yıpranmadan, dökülmeden secdeye eğilmiş, Allah korkusuyla yetişmiş, yetiştirilmiş genç, cennetten önce Arş'ın gölgesine davet edilecek genç demektir. Annelerin, babaların, öğretmenlerin, vakıf-dernek yöneticilerinin, mü'minlere bir sebeple, bir nedenle hizmet etme noktasında bulunanların genç yetiştirirken; sportmen, güzel, yakışıklı, okumuş, diplomalı, makam sahibi, araba sahibi, iş sahibi... Bırak bunları! Bütün dünya zaten gençliğini böyle yetiştirmeye çalışıyor. Ümmeti Muhammed'in farkı, Müslüman ailenin farkı, bu Ümmet'in analarının farkı; evlatlarını cennetten önce Arş gölgesi görmüş delikanlılar, hanım kızlar yetiştirme gayesidir. Zaten bütün dünya çocuklarının araba, ev sahibi olmasını, iyi debdebeli bir düğün yapmasını istiyordur. Müslüman analar da, Müslüman babalar da bunu istiyor olduktan sonra bir Hristiyan aileyle ne farkları olacak ki.

Bizim gençlerimiz, Arş'ın gölgesinde Allah'ın özel misafiri olarak ağırlandığı zaman annelik-babalık yapabildik demektir. Arş'ın gölgesinden itilmiş, mahşer yerini şiddetine terk edilmiş gencin anne-babası olmayı da düşünmek gerekir. İşte mahşer yerindeki o Arş'ın gölgesine davet edilecek ikinci insan, şu sözünü ettiğimiz bu genç insandır.

Aziz Kardeşlerim,

Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz üçüncü olarak da; kalbi camiye kilitlenmiş bir insandan söz ediyor. Camide namaz kılmak cennete girmenin şartıdır. Ama kalbi camiye kilitlenmiş adam olmak yani hayatını camiye göre belirlemiş adam olmak Arş'ın gölgesine aday adam olmaktır. Demek ki bizim imanımızda cami günde beş defa gittiğimiz ve namaz kıldığımız bir yer değildir, olmamalıdır. Müslüman olmak için dirimiz ve ölümümüz zaten camiye gidecek ama asıl hedef; Arş'ın gölgesi ise yüreği, nabızı camide atan, cami ile oturan, cami ile kalkan namazı evde kılsa da mahşer zamanında Arş'ın gölgesinde barınabilmek için kalbi camide kalmış adam olmak gerekiyor.

Dördüncü olarak da aziz kardeşlerim, Peygamber aleyhisselam Efendimiz iki insan tarif ediyor; "iki mü'min insan" diyor bunlar Allah için bir araya geliyorlar, ayrılıyorlar biraz sonra yine Allah için beraber oluyorlar. Para, akrabalık, hemşerilik, yüzeysel menfaatler; işte burada soba yanıyor mecbur sobanın etrafında oturuyoruz gibi geçici bir menfaat böyle bir şey yok. Allah için bir araya geliyor, Allah için bir saat oturuyorlar, Allah'ın rızasına uygun ayrılıyorlar. Şu hale bakınız: oturup "beraber bir cami yapalım" demiyorlar. İkisi bir araya geldiğinde "cihad edelim" demiyorlar. Sadece bir bardak çay içecekler ama maddi bir sebep yok. O mü'min, ben mü'minim, partimiz, derneğimiz, memleketimiz aynı olduğu için değil Allah'ımız aynı olduğu için. Aynı Kur'an'a iman ettiğimiz için, aynı Peygamber'in Ümmet'i olduğumuz için tarikat aramadan, dernek aramadan, grup aramadan kliklere kilitlenmeden sadece Resûlullah'la beraberiz, Kur'an ile beraberiz diye bir araya geliyorlar ama beraber cihad da

etmiyorlar. Oturup beraber teheccüt de kılmıyorlar. Çay içiyorlar birbirlerinin hatırını soruyorlar 'hadi Allah'a emanet ol' diyorlar, ayrılıyorlar.

Cami yapmak için değil, medrese kurmak için değil. Birbirlerinin gönlünü yapmak için bir araya gelmişler. Ama onları bir araya getiren klikleri, filanca liderleri değil iman ettikleri Allah için bir araya geliyorlar. Bunlar mü'min kardeş olmanın lezzeti dudaklarında kalmış insanlar. İşte bunlar kıyamet günü peygamberlerin, şehitlerin ve Allah dostlarının çağırıldığı Arş'ın gölgesine davet edilecek insanlar.

Kardeşlerim,

Sizce eğer bir memleket, para maddi bir menfaat olmadan iki mü'min bir araya geldiğinde Arş'ın gölgesine davet edilecek çapta büyük bir iman görevi yapmış oluyorsa eğer beş kuruş etmez bir dünya, üç gün sürmeyecek bir koltuk uğruna basit bir çocuk kavgası uğruna partileri, dernekleri farklı olduğu için, ırkları farklı olduğu için birbirlerine küsmüş iki mü'mini Allah ne edecektir? Yoksa bunun Arş'ın gölgesindeki mükâfatı var da pozitif olduğunda böyledir de negatifinin karşılığı yok mudur zannederiz.

Allah bizi birleştirdiği zaman Arş'ının gölgesinde bulunacak bir ihsanla bize karşılık verecek. Bir koltuk için, bir menfaat için, üç kuruş için mü'minden koptuğu zaman, mü'min Arş'ın dışındaki her yer, kavurucu güneşin hararetinin bulunduğu mahşerdir ve cehennemdir maazallah. Demek ki Allah için sevişmek basit değil. Allah için bir araya gelmek, bir bardak çay içme pahasına da olsa bir araya gelmek dünyanın bütün kavga nedenlerine tekme vurup Allah için kardeşliği korumak Ömer bin Hattab'ın davet edildiği Arş'ın gölgesine davet edilmenin davetiyesidir. Bu, demek ki kıymeti bilinmesi gereken bir nimettir.

Kardeşlerim,

Beşinci olarak da Peygamber aleyhisselam Efendimiz zinanın ayağına kadar geldiği halde, hiçbir engeli bulunmadığı halde Allah'tan korkup zinadan kaçan insanı anlatmaktadır. Beşinci olarak da Arş'ın gölgesine davet edilecek insan budur. Bakınız zina etmeyen değil, zina paketlenmiş olarak önüne geldiği halde "ben Allah'tan korkarım" diyen üniversite talebesi, müdür olduğu yerde emri altındakilerden birisi paketlenip zina olarak önüne geldiği halde "müdürlüğü de feda ederim geleceğimizi de yakarım ama Allah'ın haramını yapmam" diyen adam. Bir defa, ömründe bir defa bu delikanlılığı gösterecek, mahşer yerinde de Allah'ın özel misafiri olarak Arş'ın gölgesinde bulunacak. Demek ki zina paketlenip de önüne geldiğinde Arş kadar değerli bir karar vermek ya da o kadar büyük bir fırsatı ebediyyen tepmiş biri olmak karşımıza çıkacak.

Bu bilhassa erkekli kadınlı ortamlarda erkek veya kadın mü'min olarak zinanın en ucuz standartlarda mü'minlerin karşısına çıkmanın ne demek olduğunu bir kere, üç kere, yüz kere daha düşüneceğimiz bir sebeptir. Zinanın ayağa düşmesi, yasak olmaktan çıkması; erkeklerin, kızların kadınların peşinde koşmasından önce kadınların erkekleri kovaladığı bir zamana gelmiş olmamız aynı zamanda Arş'ın gölgesinin burnumuzun ucuna geldiğini de gösteriyor. Kazanan kazanacak kaybeden de maazallah kaybedecek.

Kardeşlerim,

Altıncı olarak da Arş düzeyinde iş yapmış mü'min olarak sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz 'sağ eliyle verdiği sadakayı sol elinden bile gizleyen' mü'minden söz ediyor. Elbette bunun mecazi bir ifade olduğunu anlıyoruz. İnsanlar sağ elinde bir şeyi verirken sol elin gözü yok ki onu sol elinden nasıl gizlesin? Bu mecazi bir ifade. Yani o kadar Allah izin veriyor ki sol eli bile gözü olsa görmeyecek onu, o kadar gizli veriyor. Yaptırdığı çeşmenin üstüne anıt eserdir, şudur budur yazdırmıyor. Kimin yaptırdığı bilinmez bir cami yaptırıp gidiyor. "Allah bilsin yeter" diye iman ediyor. Reklam yapmıyor. Eşinin bile haberi yok. Eşi bile gelip diyor ki: "filanca çocuğu on senedir birisi giydirip dururmuş kim olduğu da bilinmezmiş" diyor. O da dönüp eşine diyor ki: "ay Allah razı olsun ne değerli adammış o". Hâlbuki yapan o, eşinden de gizlemiş. Rabb'im bilsin kimse bilmesin, yaptığı hayrı yaptığı güzelliği kameralardan, fotoğraf makinelerinden uzak yapmış. Gözlerden irak kalmış. Allah bilsin de kimse bilmesin düşünmüş. Bu mü'min bir, üç, beş böyle yapmış. Yapılması zor bir şey olduğu için bu ödül, zorlardan daha zor olan Arş'ın gölgesine davet edeceği kalitede bir iş yapmış.

Kardeşlerim,

Yedinci olarak da Peygamber aleyhisselam Efendimiz bir sahneyi anlatıyor: Bir mü'min bir yerde Allah'ı, cenneti, cehennemi hatırlıyor. Kendi geçmişini günahlarını gençliğini hatırlıyor. Sonra da kimsenin bulunmadığı karanlık bir yerde gözünden yaşlar boşalıyor. "Ben ne edeceğim kıyamet günü" diyor, ağlıyor. Ama yalnızken. Sadece Allah görüyor, o gözünden boşanan damlacıkların meleklerden başka şahidi yok. Camide toplu dua merasimindeki değil. Arafat'taki büyük kalabalık gürültülü hoparlörlü duada değil. Yalnız bir yerde. O, melekler ve Allah, başkası yok. Gözünden yaşlar boşalıyor. Ne diyeceğini de bilemiyor. Nasıl dua edeceğini de şaşıyor. Ama Allah, O'ndan korktuğu için kulunun gözünden damlayan yaşları görüyor. Bu çok büyük bir olay. Cihad etmek gibi, şehit olmak gibi Peygamber aleyhisselamın eteğinde yirmi sene Ebubekirlik yapmak gibi büyük ve çetin bir iş olduğu için yalnızken Allah'ı hatırlamak, kimse yokken duygulanıp cehennem korkusuyla iki büklüm olmak Ebubekirlik düzeyinde bir iş olduğu için Ebubekirlerin davet edildiği Arş'ın gölgesine davet edilecek bir iş yapmış oluyor.

İşte aziz kardeşlerim, bu yedi sınıf insan mahşer yerinin özel misafirleridir. Bütün mü'minlerin olması gereken, koşmaları gereken gaye de budur. Çocuklarımız bu yedi meslekten biri üzerine yetiştirilmelidirler. Bu yedi fakülteden birisi çocuklarımızın kazandığı fakülte olduğu zaman annelik-babalık görevimizi hakkıyla yaptığı için Allah'tan anneliğin ayaklarına cennet getirilen müjdesini bekleme hakkımız olacak demektir. Elbette Hristiyanlar da çocukları iyi meslek sahibi olsun istiyorlar. Dinsizler de çocukları aç kalsın, yüksek maaşlı meslek sahibi olsun istiyorlar. Dünyada anne-baba olup da çocuğu trafik kazasında ölsün, açlık çeksın, çıplak kalsın isteyen yoktur ki. Müslüman'ın, mü'minin farkı ise bu yedi meslekten birini çocuğuna kazandırmaktır. Mü'minlik budur. Ümmet Muhammed'in farkı da budur.

Vel'hamdulillahi Rabb'il âlemin.